

РЕШЕНИЕ

№ 30674

гр. София, 19.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 03.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6105** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба, озаглавена искова молба, подадена от Т. Й. Т. – Л., ЕГН: [ЕГН], [населено място], с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес]0, срещу Решение № ПИ-170/09.05.2023 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. /ТД на НАП-С./, с което жалбата ѝ срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/, изх. № С 220022-022-0081295/09.11.2022 г., издадено от Р. Г. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП - С., издадено на основание чл. 200 и чл.202, ал.1, вр. чл.195, ал.1-3 ДОПК, е оставена без уважение като неоснователна.

С жалбата се иска обявяване на нищожността на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки изх. № С 220022-022-0081295/09.11.2022 г. и на Решение № ПИ-170/09.05.2023 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С., с което то е било потвърдено. Жалбоподателката сочи, че на 25.04.2023 г. разбрала за наложен платеж върху нейна сметка в О. във връзка с изп. дело №[ЕИК]/26.11.2016 г. Изложени са твърдения, че същата не била информирана за цитираното изпълнително дело, както и че не ѝ била връчена покана за доброволно изпълнение, преди да ѝ бъде наложен заповест. С оглед на горните обстоятелства, обжалвала по съдебен ред изпълнителното дело, което било предмет на адм. дело № 407/2022 г. по описа на АССГ. Същевременно, в рамките на две години били издадени три решения от директора на ТД на НАП за едно и също вземане, поради което счита всичките за порочни. В тази връзка моли съда да обяви ПНОМ и потвърждаващото го решение № ПИ-170/09.05.2023 г. на директора на ТД на НАП- С. за нищожни.

С разпореждане от 02.08.2023 г., Административен съд София - град, 6-ти състав е уточнил, че предмет на адм. дело № 6105/2023 г. е решение № ПИ-170/09.05.2023 г. на директора на ТД на НАП- С. /л.50/.

В хода на устните състезания жалбоподателката, чрез упълномощения процесуален представител Г. Л. /неин съпруг/, претендира да се отменят като незаконосъобразни Решение № 170 и Решение № 191, издадени от директора на ТД на НАП – С., с които е отхвърлено обжалването по административен ред на ПНОМ от 2016 г. и ПНОМ, изх. № С 220022-022-0081295/09.11.2022 г. Сочи, че неизвестно защо към задължението е включена сума, която е недължима, без да конкретизира коя, и иска да се отмени запора. Сочи, че по делото са приложени документи, свързани с безработица. Възражава срещу поисканото юрисконсултско възнаграждение като прекомерно и несъобразено с естеството и сложността на делото. Подробни съображения за нищожността на оспорения административен акт и незаконосъобразността на останалите административни актове, издадени във връзка с изпълнителното дело, излага в писмени бележки. Представя списък с разноски, представляващи заплатени държавни такси пред настоящата инстанция и пред ВАС.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуален представител юрк. П., излага подробни съображения за неоснователността на жалбата в писмено становище от 10.10.2024 г. /л.172/. По делото е представен и списък с разноски за юрисконсултско възнаграждение, претендирано в размер на 500 лева /л.175/.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че срещу жалбоподателката Т. Л. е образувано изпълнително дело /ИД/ № [ЕГН]/2016 г. за публични задължения в размер на 12 330.86 лв. към 14.12.2016 г., представляващи задължения за данъци и осигурителни вноски.

Във връзка с образуваното ИД, на Т. Л. е изпратено съобщение за доброволно изпълнение /СДИ/ на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № 160022-[ЕГН]/14.12.2016 г. /л.36/, в което е описано задължението по основание и размер. Предоставен е 7-дневен срок за доброволно изпълнение. Липсват данни за връчване на съобщението.

За събиране на установените и изискуеми публични задължения, предмет на изпълнително дело № [ЕГН]/2016 г., административният орган е издал следните актове: ПНОМ № С160022-022-0051535/14.12.2016г., Разпореждане № С200022-137-0006775/06.08.2020 г., с което се погасяват част от публичните задължения по давност и ПНОМ № С 220022-022-0081295/09.11.2022 г.

Цитираните административни актове са обжалвани от жалбоподателката, въз основа на което са издадени Решение № ПИ-352/29.11.2021 г., Решение № ПИ-296/27.08.2020 г. и Решение № ПИ-170/09.05.2023 г.

Във връзка с многократните възражения на жалбоподателката за дублиране на предмета на настоящото адм. дело и адм. дело № 407/2022 г. по описа на АССГ, Трето отделение, 16-ти с-в, след изискана информация от състава и извършена служебна проверка в деловодната система на АССГ, съдът установи, че последното е образувано във връзка с оспорване на Решение № ПИ-352/29.11.2021 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него постановление за налагане на обезпечителни мерки № С160022-022-0051535 от 14.12.2016 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху лек автомобил „Хюндай“, както и срещу изпълнително дело № ИД [ЕГН]/2016. Тоест предмет на оспорване в двете съдебни производства са различни актове, макар и свързани с едно и също изпълнително дело и между едни и същи страни. Предвид липсата на припокриване в предмета на делата, а и не се установява друго основание за обусловеност на едното дело от изхода на другото, не е

установено и основание за спиране на производството по настоящото дело.

По предмета на настоящия правен спор е установено следното:

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С 220022-022-0081295/09.11.2022 г. /л.7/, издадено от Р. Г., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в: Първа Инвестиционна Банка в размер на 18662.96 лева; в К. Би Си Б. България в размер на 18662.96 лева. Срещу същото е подадена жалба вх. № 94-Т-72/02.05.2023 г. по регистъра на ТД на НАП С..

С обжалваното в настоящото производство Решение № ПИ-170/09.05.2023 г., издадено от директор на ТД на НАП - С., жалбата е оставена без уважение. Решаващият орган е изложил следните мотиви: ПНОМ изх. № С 220022-022-0081295/09.11.2022 г. е издадено при наличие на годно изпълнително основание, в изискуемата от закона форма, от компетентен орган и съдържа всички изискуеми реквизити. Прието е, че след като задълженото лице не се е възползвало от правната възможност на чл.199, ал.2 от ДОПК, публичният изпълнител правилно и законосъобразно е преценил, че за да се изпълни целта на обезпечителното производство, т.е. да се охранява публичният интерес на държавата, обезпечителните мерки следва да бъдат наложени.

По делото е постъпило писмо, изх. № БНБ-159441/17.12.2024 г. от Българска народна банка, от което е видно, че платежната сметка в Първа инвестиционна банка АД с IBAN BG45FINV915010BGN00RUR, върху която е наложен заповед, е открита на 21.08.2001 г. на името на Т. Т. – Л., която е и притежател на разплащателната карта по нея /л.221/.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, до компетентния съд и в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна, но по съображение, различно от изложеното в нея.

При служебната проверка на обжалвания акт, дължима от съда на основание чл.160, ал.2 от ДОПК вр. с чл.144, ал.2 от ДОПК съдът намира, че обжалваното постановление и потвърждаващото го решение на Директора на ТД на НАП – С. са издадени от компетентни органи в кръга на предоставените им правомощия по чл.195 и чл.197, ал.1 ДОПК. Издадени са в съответната форма и мотивирани. Спазени са процесуалните разпоредби по издаването им и не са допуснати съществени нарушения, обосноваващи основание за незаконосъобразност и обявяване на нищожност.

В случая е спазена изискуемата форма и процедура по отношение на постановлението и решението. Възражението на жалбоподателката, защо не ѝ е връчена покана за доброволно изпълнение преди заповед, е неоснователна, тъй като няма изискване за уведомяване на длъжник преди налагане на обезпечителни мерки за задълженията им. Освен това възражението за нарушение на процедурата по чл. 221, ал. 1 от ДОПК за нередовно връчване на покана за доброволно изпълнение е неотносимо към предмета на настоящия спор. Въпреки че има данни за нередовно връчване, това може да бъде основание за оспорване на изпълнителното производство, докато предмет на настоящото производство е законосъобразността на наложената обезпечителна мярка.

По материалната законосъобразност на обжалваното постановление съдът намира следното:

В случая контролът на съда върху наложените обезпечителни мерки в производство по чл.197,

ал.3 от ДОПК обхваща спазването на изискванията за законосъобразност при налагането им, като изрично в три хипотези съдът ги отменя: 1) Когато длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, в която не попада случая, тъй като жалбоподателката не представя такова обезпечение; 2) Ако не съществува изпълнително основание – в случая се установява изпълнително основание – изискуеми публични вземания по изпълнително дело – задължения за данъци и осигурителни вноски, които не са погасени изцяло; или 3) Ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5, която хипотеза не е налице, предвид, че вземанията са вече установени със съответните актове, които са и изпълнителни основания. Тоест не е налице някоя от изричните хипотези за отмяна. Поради това съдът извършва проверка на спазването на изискванията на Глава двадесет и четвърта Обезпечения на ДОПК съобразно фактите по делото. При тази проверка за материална законосъобразност на наложеното обезпечение се установи следното:

1) Налице са подлежащи на обезпечение публични вземания, останали неизплатени в пълния им размер по посоченото изпълнително дело (жалбоподателката не твърди, че изобщо няма задължения), като публичният изпълнител констатира, че без обезпечение ще се затрудни събирането на вземанията (чл.195, ал.1 и 2 от ДОПК). Тези задължения обаче са в неизяснен и недоказан по делото размер предвид, че публичният изпълнител ги посочва в размер на 18662, 96 лв., ответникът и в решението си, и в становищата си по делото, се позовава на техен размер от съобщението за доброволно изпълнение от 2016г., който е 12 330, 86 лв., а до 2022г. и съответно 2023г., когато е решението, е налице динамика по изпълнителното дело – прекратяване събирането поради погасяване по давност на една част, в друга присъединяване и др., предвид приложените разпореждания, издадени след 2016г., а жалбоподателят изрично оспорва размера на обезпечаваните вземания. В случая доказателствената тежест за основанията на постановлението и решението е за ответника, с която не се е справил.

2) Обезпечението е наложено с постановление на публичния изпълнител като постановлението от формална страна изпълва реквизитите по чл.196 от ДОПК.

3) Предвид и изложеното по т.1, обезпечението обаче не се установява да е съразмерно на актуален размер на задължението, послужило му като основание. Същото почива на съобщение за доброволно изпълнение (в мотивите на решението на ответника), което датира от 2016г. и тогава е в размер общо на 12 330, 86 лв. и по делото не се доказва, че актуалният размер на обезпечаваните задължения към 09.11.202г. е 18 662, 96 лв. и въз основа на какви актове са установени. След съобщението за доброволно изпълнение от 14.12.2016г. са издавани разпореждания за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение, за присъединяване на вземания, за прекратяване на събиране на конкретни публични вземания по давност и в този смисъл сумата от 18662, 96 лв. в този й размер не се обосновава с доказателства по делото.

3) Обезпечението не се установява да съответства на вземането – основно изискване на чл.195, ал.7 от ДОПК при налагане на обезпечения. Следва да се има предвид и че във връзка със задължения по същото изпълнително дело е наложена през 2016 г. и друга обезпечителна мярка, за която няма данни да е отменена.

При този анализ на наложеното обезпечение, съдът намери, че не се доказва от ответника при налагане на запора да е спазено изискването на чл.195, ал.7 от ДОПК – обезпечението да съответства точно на вземанията, в актуалния им размер.

С оглед изложеното, Решение ПИ-170/09.05.2023 г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него постановление изх. № С 220022-022-0081295/09.11.2022 г. на публичен

изпълнител при ТД на НАП-С., са незаконосъобразни и следва да се отменят за този размер.

Извън горното, възраженията, излагани от жалбоподателя за нищожност, свързани с целта на мерките, са неоснователни, доколкото е ясно, че се налагат с оглед събиране на публичните вземания и тази цел е предвидена в ДОПК, докато възраженията за давност, за незаконосъобразност при изпълнителното дело и другите, са неотносими към настоящото производство, което проверява единствено законосъобразността на ПНОМ и решението, което го потвърждава.

При този изход на делото, с оглед направеното искане от страна на жалбоподателя, следва да му се присъдят разноски за платената държавна такса в размер на 10 лв. Държавна такса по повод частната жалба до ВАС на РБ срещу отказа на съда да спре производството по делото, не следва да се присъжда в настоящото производство, още повече, че същата е оставена без разглеждане.

Воден от гореизложеното на основание чл. 197, ал. 2 и ал. 4 от ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 6-ти с-в

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-170/09.05.2023 г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С220022-022-0081295/09.11.2022 г., издадено от Р. Г. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП - С..

ОСЪЖДА Директора на ТД на НАП-С. да заплати на Т. Й. Т. – Л., ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 10 лв. /десет лева/, представляваща държавна такса по делото.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

Съдия: